

Full diocesà

24 de gener del 2021

p5 – Article sobre la Laudato si'

p6 i 7 – Concili Provincial Tarraconense

La Setmana de la Bíblia mes virtual

La **Setmana de la Bíblia** arriba a la seva cinquena edició. Els dies 24-29 de gener seran dedicats a la Bíblia amb el lema «Sortim a sembrar la Paraula» (Mc 4,14). No obstant això, aquest any serà diferent dels anteriors: tots els actes **seran retransmesos virtualment a través del seu web**.

Les entitats promotores de la Setmana de la Bíblia (l'Abadia de Montserrat, l'Associació Bíblica de Catalunya, el Centre de Pastoral Litúrgica, l'Editorial Claret, l'Abadia de Montserrat i Ràdio Estel – Catalunya Cristiana) oferiran en directe els següents actes del 27 i 28 de gener: dimecres, 27 de gener, a les 18.30 h, es podrà seguir des de la cripta de la basílica de la Sagrada Família

de Barcelona la meditació sobre «Les torres, símbol de la nova Jerusalem», a càrrec del Dr. Armand Puig; dijous, 28 de gener, a les 19.00 h s'oferirà des de la capella de Sant Pau del Seminari de Tarragona la pregària-meditació.

Per altra banda, hi haurà la «Presentació de l'Evangelí de Marc», a càrrec de la Dra. Mar Pérez, des de l'Acadèmia Mariana de Lleida, el dilluns 25 de gener; «Llegir l'Evangelí de Marc en temps de pandèmia», a càrrec del Dr. Agustí Borrell, des de Roma, el dimarts dia 26; i la «Presentació de la figura de sant Jeroni, en la commemoració dels 1.600 anys de la seva mort», a càrrec del Dr. Joan Ferrer, des de Girona, el divendres 29 de gener. Tots aquests actes seran les 19.00 h i es retransmetran també en diferit.

«Veniu amb mi, i us fare pescadors d'homes»

Diümenge III durant l'any / Cicle B

Lectura de la profecia de Jonàs

El Senyor va fer sentir a Jonàs la seva paraula i li digué: «Vés a Nínive, la gran capital, i proclama-hi el que jo et diré.» Jonàs se n'anà a Nínive, tal com el Senyor li havia manat. Nínive era una ciutat grandiosa. Per recórrer-la tota calia fer tres dies de camí. Jonàs començà a fer una jornada de camí dintre la ciutat i cridava: «D'aquí a quaranta dies, Nínive serà destruïda.» La gent de Nínive cregué en Déu: proclamaren un dejuni i, des dels més poderosos fins als més humils, es vestiren de sac negre. Déu veié que de fet es convertien i s'apartaven del mal camí, i es va desdir de fer caure sobre d'ells la desgràcia amb què els havia amenaçat.

(3,1-5.10)

Salm responsorial

Feu que conegui, Senyor, les vostres rutes.

[24]

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

Vull dir, germans, que no podem deixar perdre l'oportunitat present. Des d'ara, els qui tenen muller han de viure com si no en tinguessin, els qui ploren, com si res no els fes plorar, els qui estan contents, com si res no els alegrés, els qui compren, com si no tinguessin res, i els qui treuen profit d'aquest món, com si no en traguessin cap, perquè aquest món que veiem amb els ulls passa aviat.

(7,29-31)

Lectura de l'evangeli segons sant Marc

Després d'haver estat empresonat Joan, Jesús es presentà a Galilea predicant la bona nova de Déu; deia: «Ha arribat l'hora i el regne de Déu és a prop. Convertiu-vos i creieu en la bona nova.» Tot passant vora el llac de Galilea, veié Simó i el seu germà Andreu. Estaven tirant el filat a l'aigua, perquè eren pescadors. Jesús els digué: «Veniu amb mi, i us faré pescadors d'homes.» Immediatament abandonaren les xarxes i se n'anaren amb ell. Poc més enllà veié Jaume, fill de Zebedeu, i el seu germà Joan. Eren a la barca repassant

les xarxes. Els cridà immediatament, i ells deixaren el seu pare Zebedeu amb els jornalers a la barca, i se n'anaren amb Jesús.

(1,14-20)

«Immediatament abandonaren les xarxes i se n'anaren amb ell. Poc més enllà veié Jaume, fill de Zebedeu, i el seu germà Joan. Eren a la barca repassant les xarxes. Els cridà immediatament...»

La crida

Carles Riera i Fonts, pvre.

Aquells deixebles que van ser cridats per Jesús hi respongueren afirmativament i el seguiren. Anaren a la recerca de la veritat (la veritat que ens fa lliures). Van prendre's la vida amb realisme, sense vergonya, sense fer ostentació del seu propòsit, lluny d'afalagaments i de recompenses, amb una gran dosi de confiança, decidits i generosos.

Homes i dones som un mosaic de desigs i de contradiccions. La fe se'ns pot enfredorir, com ja ho manifestava, allà temps, el nostre poeta Ausiàs Marc: «Catòlic só, mas la fe no m'escalfa» (del seu «Cant espiritual»).

Jesús ens convida a fer camí amb ell. L'èxit més important del viure de cadascú és haver encertat el camí que ens duu cap a ell: les nostres decisions lliures ens determinen. La vida és un pelegrinatge dreturer, ni que avancem amb pas vacil·lant, un recorregut amb un propòsit i un significat clars, una ruta que no fem sols sinó en companyia.

Convertir-se vol dir anar girant-se cap a Déu, canviar en el cor i en la ment, si cal: un pensament nou il·luminat per una fe renovada, un sentiment nou que inflami el cor amb un amor com el de Jesús.

L'Evangeli ens duu a revisar les nostres actituds envers la fama, el poder, la riquesa, els lligams familiars... Tot això ens pot distreure de la nostra existència salvada. Seguir Jesús té un preu («Qui vulgui venir amb mi... que prengui la seva creu...», Mt 16-24), però ens promet la felicitat al capdavant de la caminada.

La imatge

Eren a les barques. Passa Jesús proclamant: «Ha arribat l'hora i el Regne de Déu és a prop. Convertiu-vos i creieu en la Bona Nova.» Per als primers apòstols això va suposar deixar la família i la barca per anar-se'n amb ell. Ni contractes ni condicions. La seva vida va fer un tomb, sense seguretat. Enamorats d'aquell galileu que acabava d'entrar en la seva existència. I ja no en va sortir.

Aparició de Jesús als seus deixebles al mar (s. XII). Mestre de Cabestany

Agenda

Lit. hores: Setmana III

25 dilluns

La conversió de Sant Pau

—Santa Elvira, vg

Acaba la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians

2n. Aniversari de la mort de Mons.

Jaume Treserra

Ac 22,3-16 o bé Ac 9,1-22/Salm 116/Mc 16,15-18

26 dimarts

—Sts. Timoteu i Titus, bisbes

—Santa Paula, vda.

2Tm 1,1-8 o bé Tt 1,1-5/Salm 95/Mc 3,31-35

27 dimecres

—Sta. Àngela de Mèrici, vg. fund.

—Sant Enric d'Ossó, prev. fund.

He 10,11-18/Salm 109/Mc 4,1-20

28 dijous

—Sant Tomàs d'Aquino, dominic

He 10,19-25/Salm 23/Mc 4,21-25

29 divendres

—Sant Pere Nolasc, fund

—Sant Valeri (o Valer), bisbe

Beat Manuel Domingo i Sol, fund.

He 10,32-39/Salm 36/Mc 4,26-34

30 dissabte

—Santa Martina, vg.

He 11,1-2.8-19/Lc 1/Mc 4,35-41

31 diumenge IV de durant l'any / Cicle B.

—Sant Joan Bosco

Dt 18,15-20/Salm 94/1Co 7,32-35/
Mc 1,21-28

Activitats de la delegació de Joventut

Escola de Formació Permanent

El passat dia 9 de gener va tenir lloc la primera sessió de l'Escola de Formació Permanent del nostre Bisbat. Va reunir a més d'una trentena de joves, especialment del Bisbat de Solsona, però també d'altres joves i sacerdots interessats en aquesta formació.

El primer ponent va ser mossèn Simó Gras, rector de la parròquia de Montblanc, entre d'altres, que va titular la xerrada "Els joves i l'Església".

En un caire distès, però molt fonamentat en els escrits dels Sants Pares, el Catecisme de l'Església i les Sagrades Escripures, i així com la seva experiència personal, exemples i anècdotes, va anar resseguint el perfil del líder de joves i de l'animador de joves. –seguim pregant per l'apostolat de la Delegació de Joventut perquè doni fruits abundants en les nostres parròquies!

Route to God de gener

El passat dia 16 de gener, els joves del Bisbat es van trobar en el primer Route to God de l'any 2021, telemàtica-

ment! Gairebé una quarantena de nois i noies es van reunir per compartir una estona distesa, fraterna, testimonial i orant!

Amb el títol: on és Jesús? –impediments externs per trobar a Déu– els joves van continuar caminant en l'Evangeli de Sant Marc, capítol 10. Aquesta vegada es van adonar que en la nostra societat trobem molts factors que ens fan fer passes enrere en el nostre camí de fe: la pròpia família, els amics, els coneguts, antitestimonis que trobem dins de l'Església... però no ens cansem mai de cridar, el Senyor ve a nosaltres, perquè ho està desitjant, i nosaltres podem trobar-nos amb ell.

L'Anna Mas, va venir com a convidada, i el Guille Felip, la va acompanyar. L'Anna i el Guille van ser coordinadors del recés d'Effetá de Santa Isabel de Barcelona. Ens van ajudar a veure com d'important és no cansar-se de buscar a Jesús.

–que mai ens cansem de buscar el Senyor ni que les circumstàncies siguin adverses. El millor moment per buscar, trobar i estimar a Jesús, és avui.

Necrològica

Mn. Jaume Ballarà i Alsina

El dia 14 de gener van morir dos preveres del nostre bisbat, tots dos residents a l'Hospital Pere Màrtir Colomés de Solsona i tots dos víctimes del Covid-19. Aquesta necrològica correspon a Mn. Jaume Ballarà i a la pàgina següent hi trobareu la de l'atre sacerdot.

Jaume Ballarà i Alsina havia nascut el dia 8 de gener de 1931 a Sorba i va entrar al Seminari de Solsona l'any 1945. Fou ordenat prevere el 21 de juliol de 1957.

Va servir pastoralment les parròquies d'Avià, Santasusagna, Clariana, Santcliments, Madrona (Santes Creus, sufragània), Pinell, Montmajor, Correà i Montclar.

Des de l'any 2006 estava jubilat i vivia al Seminari de Solsona, fins que, fa poc, passà a la residència Hospital Pere Màrtir Colomés. Al cel sia.

Article a càrrec del delegat de Joventut

Miquel Ventura i Sitjes

Amb l'objectiu d'ajudar a comprendre millor el missatge de l'encíclica del papa Francesc *Laudato si'* sobre la cura de la casa comuna, el Secretariat Interdiocesà de Joventut ofereix cada mes un article en què en destaca els principals continguts i proporciona pistes que permetin aterrar-los a la realitat concreta de casa nostra. En aquesta ocasió l'article és de Miquel Ventura, del nostre bisbat de Solsona, amb el títol «Jesús ens ensenya a estimar el món».

Jesús ens ensenya a estimar el món perquè és obra de Déu (cf. Gn 1) i cap obra de Déu no va contra l'home; al contrari, en la creació es donen les condicions de possibilitat perquè l'home i la dona es realitzin com a tals i amb la seva vida lloïn Déu. Sembla paradoxal veure com el nostre món és víctima d'una polarització entre els qui fan de la Terra una deessa «adorable» –personificant-la, no a l'estil de sant Francesc d'Assís, i moltes vegades caient en absurds– i els qui viuen en el món pensant que en són els propietaris i dominadors i que els recursos del planeta són infinits, contribuint així a la seva destrucció. Jesús, amb la seva vida, ens dóna exemple de com cal viure en el món, de com hem de ser els cristians corrents, integrant dins nostre l'amor a la creació, sense que aquesta es converteixi en un ídol, construint així un canvi més profund en la nostra societat, en el nostre estil de vida i en els models de producció i consum, salvaguardant les condicions morals d'una autèntica ecologia humana, tal com va escriure sant Joan Pau II. En els punts 98 i 99 de la *Laudato si'* el Papa ens ajuda a veure com Crist està integrat en el món des del principi fins al

final de la seva vida.

«Jesús vivia en harmonia plena amb la creació, i els altres se'n meravellaven», ens diu el Sant Pare. Jesús és Amor (cf. 1Jn 4,8), el contrari de l'amor és l'ús –ha via dit Joan Pau II. El Senyor no va venir a la terra per fer-ne ús o mal ús, sinó per estimar-la, en totes les seves dimensions i expressions, i per donar-nos-en exemple. Per això, el papa Francesc insisteix que «no semblava pas com un asceta separat del món o enemic de les coses agradables de la vida». El Senyor n'era conscient i sabia que tot allò de bo que hi ha en el món és obra de Déu, és un regal de Déu-Pare a la humanitat sencera.

«Lloat sigueu» és una acció de gràcies pel do de la creació, que es concreta en obres. Jesús ens ensenya a treballar, a relacionar-nos amb el medi, a santificar-nos en la nostra vida ordinària, donant així l'autèntic valor i sentit a les coses, ensenyant-nos la paternitat de Déu, que tot ho ha posat al servei dels seus fills, per amor. Això comporta uns drets i uns deures. L'amor i el sofriment, el sacrifici, van agafats de la mà, l'exaltació de Jesucrist ve per la seva mort a la creu (cf. Fl 2,8-9) que dóna sentit a tot i ho renova tot. Els cristians necessitem entendre que el destí de tota la creació passa pel misteri de Crist, la segona persona de la Trinitat, que es va fer carn en la plenitud dels temps (cf. Jn 1,14) i morí a la creu per salvar el món, però que és present des de l'origen de totes les coses. S'encarnà en un món que ell mateix havia creat –com podem llegir en el pròleg de l'Evangeli de sant Joan– per fer-lo nou (cf. Ap 21,5): la petja de Déu a la terra es fa més present amb la seva vinguda, que amaga el seu propi misteri.

Necrològica

Mn. Joan Camps i Tomàs

Joan Camps i Tomàs havia nascut el dia 14 de setembre de 1943 a Tàrraga. En 1956 va començar els estudis eclesiàstics al Seminari de Solsona. Fou ordenat prevere el dia 9 de juliol de 1967 al santuari de Fàtima de Tàrraga. Va servir pastoralment les parròquies de Verdú, Bellpuig, Sant Antolí, Montlleó, Talavera, Pallerols, Solsona, Santcliments, Madrona i Pinell.

Cal destacar que fou durant uns quants anys secretari particular del bisbe Miquel Moncadas. També que dedicà una sèrie d'anys als mitjans de comunicació com a sotsdelegat i després vocal de la delegació corresponent. Va participar amb molts articles a la revista diocesana *Solc* i formava part de l'equip de redacció. Preguem perquè el Senyor l'aculli en el seu regne.

Els bisbes signen un document encoratjador el 21 de gener a Tarragona

Concili Provincial Tarraconense

A trenta anys de la cloenda del Vaticà II, el Concili Provincial Tarraconense (CPT) esdevé un acte de recepció d'aquell, en les seves paraules i en el seu esperit. Es podria dir fins i tot que, en les nostres diòcesis, el CPT és el punt culminant de la recepció del Vaticà II.

El CPT de 1995 va ser un esdeveniment sinodal en el qual va participar, sota el guiatge dels seus pastors, una representació substantiva del poble sant de Déu i en el qual es van palesar la riquesa i l'aportació dels diversos ministeris i carismes del cos eclesial.

L'Església, doncs, no ha de restar reclosa en les seves estructures i organismes, sinó que s'ha d'encarnar i fer-se solidària amb els goigs i les tristeses, els sofriments i les esperances de la humanitat.

La missió d'anunciar l'Evangeli ha estat confiada a tota l'Església i cada batejat és un «deixeble missioner».

El CPT ja posava en relleu la integració dels laics en les estructures de l'Església diocesana i precisava que calia que hi tinguessin «responsabilitats directives (delegacions, secretariats i consells)» i que hi representessin els grups amb tasques evangelitzadores com ara la catequesi o la caritat (resolució 134).

En relació a la Paraula de Déu, ens plantegem de reprendre i desenvolupar la resolució 57 del CPT, on es parla de la necessitat de potenciar «la lectura espiritual i eclesial de la Sagrada Escriptura».

Se subratlla la resolució 76, on, en línia amb la constitució del Concili Vaticà II *Lumen gentium*, es fa reposar l'atenció als pobres en un sòlid fonament cristològic. La

vida i la missió de Jesucrist són el motiu fonamental per a «viure com ell visqué i proclamar el missatge que ell proclamà» (8), proclamació que inclou tant els fets com les paraules.

Al cap de vint-i-cinc anys volem subratllar, una vegada més, allò que el CPT desitjava promoure: «una mentalitat i una espiritualitat de comunió» (resolució 120).

Semblantment, refermem la validesa de les seves resolucions alhora que constatem els grans canvis —eclesials, socials, humans i culturals— que s'han produït arreu del món i també en el nostre país, i que la pandèmia del coronavirus ha accelerat. De fet, ens trobem en un canvi d'època i aquesta situació demana capacitat de comprensió dels signes dels temps i creativitat per a afrontar els reptes que es van plantejant.

Les grans línies pastorals vigents avui

La pregunta «Esperit, què dius a les Esglésies?» és mostra de l'actitud de les nostres esglésies, fa un quart de segle i ara, de voler discernir els moments que vivim. Ben mirat, hi ha aspectes presents en la reflexió eclesial de llavors que continuen vigents ara. Són com fils conductors que denoten el continu guiatge de l'Esperit. Fem-ne un repàs:

Què trobareu en el document actual?

1. El Concili Provincial Tarraconense, un esdeveniment sinodal i de comunió

- Un itinerari eclesial
- La recepció del Concili Vaticà II en les nostres diòcesis
- El Concili Tarraconense, un do de Déu

2. L'Església, poble de Déu que surt a anunciar l'Evangeli

- Els reptes de la situació actual
- El poble de Déu com a subjecte que comunica l'Evangeli
- Una Església de deixebles missioners
- Més enllà de la divisió entre «clergat» i «laicat»
- La missió dels laics
- Els consagrats i les consagrades
- La conversió pastoral de tot el poble de Déu

3. Paraula de Déu i sagraments, centre de la vida de l'Església

- El misteri del Déu que es revela en Jesucrist, celebrat en la

1. Anunciar l'Evangelí a la nostra societat

L'any 1995, com l'any 2020, respecte al moment del Concili Vaticà II, s'apreciava que les cadenes de transmissió natural de la fe s'havien trencat en molts casos. Es parlava ja de la necessitat d'una nova evangelització davant el panorama de cristians batejats no prou iniciats en la fe, mancats d'un trobament personal i viu amb Jesucrist. Es concreta que el subjecte de la missió és la comunitat eclesial en el seu conjunt, més enllà de la divisió entre «clergat» i «laicat».

2. La paraula de Déu i els sacraments en les nostres esglésies

A la llum de les resolucions del CPT, els bisbes consideren que cal promoure decididament l'escolta de les Sagrades Escripures en tots els camps de l'acció eclesial, especialment en la celebració eucarística, amb escoles de la Paraula, espais de pregària i adoració.

3. La sol·licitud pels més pobres i marginats

O, com diria ara el papa Francesc, «una Església pobra per als pobres». Aquesta actitud neix del fet que els pobres són membres de ple dret del Poble de Déu i no simples usuaris d'una ONG: l'Església ha de ser casa dels pobres, a imitació de Jesús. I ho ha de ser donant testimoni de transparència, honestat i justícia social, tenint cura de la creació i entenent l'ús dels mateixos béns com a servei i disposició per als altres.

4. La comunitat eclesial i la coordinació interdiocesana

Ara, com fa cinc lustres, els bisbes subratllen el que el CPT volia promoure: una mentalitat i una espiritualitat de co-

munió, i això especialment quan l'exaltació del «jo» i dels drets de decisió de l'individu afebleix i dispersa les relacions i els vincles interpersonals. També la consolidació de la unitat pastoral de les diòcesis amb seu a Catalunya, entesa i viscuda amb esperit de comunitat interdiocesana i de coordinació pastoral.

L'esperança en el futur, nous reptes

Els bisbes han fet públic un document per recordar el nostre Concili Provincial Tarraconense i encoratjar les comunitats cristianes actuals. Insisteixen i s'inspiren en els continguts del Concili Vaticà II i en el programa del papa Francesc en l'exhortació apostòlica *Evangelii gaudium*, que continuava la línia dels pontífexs anteriors.

L'agraïment al passat i el compromís humil amb el present ens conviden a fomentar la comunitat de les nostres diòcesis. Volen que tots visquem realment un amor incondicional a les persones del nostre temps, especialment als més pobres, marginats i exclosos, i que oferim a tothom el tresor de la persona de Jesucrist mort i ressuscitat com la font inesgotable de l'esperança i de l'amor.

Les modificacions de la geografia humana en el territori són un gran repte. Cal que els cristians siguem presents tant en les perifèries existencials dels nostres germans com en els extraradis de les ciutats. Convé fer un pas endavant i reprendre la convicció d'anunciar i consolidar entre els grups humans el missatge cristià i la presència activa de la comunitat eclesial.

Es tracta de donar visibilitat, humana i física, cultural i social, al missatge evangèlic mitjançant iniciatives diverses que agrupin les persones en realitats comunitàries on es llegeixi la Paraula i es pregui, i on creixi la fraternitat cristiana. La missió exigeix creativitat i innovació, particularment en les situacions més complexes, els exclosos, els migrants i nouvinguts, el món de la cultura i de l'art, les mancances del món agrari... L'anunci de l'Evangelí equival a humanitzar uns àmbits on es constata una manca de vincles entre les persones i on la solitud és insistent i, per tant, on el missatge de Jesús apareix més que mai com la llum del món.

Vivim en una societat complexa i líquida, mixta i creativa, oberta al món però massa tancada en ella mateixa, on l'Evangelí ha de ser proposat amb força i convicció com a resposta i com a proposta, com a sal i llum d'una nova societat que tingui cura de les persones i de la creació, i en la qual se senti la veu dels pobres i la dels qui viuen en les perifèries.

litúrgia de l'Església

–L'Escriptura conté el tresor de la Paraula de Déu

–L'Eucaristia, cor de la vida cristiana

–El ministeri de la Paraula i dels sacraments

–Les escoles de la Paraula

–Espais de pregària i d'adoració

4. Una Església per als pobres i els qui viuen a les perifèries

–Els pobres, amics de Déu

–L'Església, mare dels pobres

–Els pobres són la carn de Jesucrist

–Les perifèries com a lloc de la missió de l'Església

5. El camí conjunt de les Esglésies amb seu a Catalunya

–El mestratge de l'Esperit

–Sinodalitat i comunitat

–La unitat pastoral de les diòcesis amb seu a Catalunya

–Sal de la terra i llum del món

Celebrar, reflexionar i divulgar la Paraula

Xavier Novell, bisbe de Solsona

El 30 de setembre de 2019, dia de sant Jeroni, el papa Francesc signava la Carta Apostòlica amb la que instituïa el "Diumenge de la Paraula de Déu". Aquesta jornada quedava fixada pel tercer diumenge del Temps Ordinari, que enguany s'escau el 24 de gener. En aquesta carta es demana que aquest diumenge "estigui dedicat a la celebració, reflexió i divulgació de la Paraula de Déu".

En un any com el que estem vivint, colpits pels efectes de la pandèmia, què significa dedicar un diumenge a "celebrar, reflexionar i divulgar" la Paraula de Déu?

Celebrar la Paraula. Quan una família, un poble o un individu, està passant un mal moment, es fa difícil poder celebrar res. I és que habitualment associem la paraula "celebració" a festa i alegria. Però, no és aquest el significat de celebrar la Paraula. Perquè la Paraula de Déu no és una paraula qualsevol, sinó que és Bona Notícia, celebrar-la és reconèixer personalment i en comunitat que hi ha Algú, que és Pare, que per amor ens ha adreçat la seva Paraula, encarnada en Jesús. Celebrar la Paraula és confessar que, més enllà de les vicissituds del peregrinar per aquest món, hi ha una Paraula eterna que ve a trobar-nos, per sostenir-nos en el camí, per donar-nos consol i esperança, per guiar-nos cap al cel. Celebrar la Paraula és recordar que el motiu major de goig humà no consisteix en l'èxit, ni tan sols en la bona marxa de les coses, sinó en la confiança profunda i senzilla en que l'amor de Déu travessa la història i, encara que sigui enmig de viaranyos tenebrosos i, fins i tot, de Calvari, ens condueix sens dubte a la Glòria.

Reflexionar la Paraula. I és que l'ésser humà es planteja moltes qüestions: del més ençà i del més enllà. I és que, a més, la Sagrada Escripura no sempre és fàcil d'entendre. Per aquest motiu, reflexionar la Paraula és un acte de

respecte vers el seu emissor (Déu mateix) i el seu receptor (l'home, l'Església, la humanitat sencera). Quan de bé ens fa posar-nos a l'escolta de la Paraula, deixar-nos impactar per Ella i reflexionar-hi! I, a més, fer-ho tant personalment com comunitàriament; tant des de la raó que s'interroga com, també units a la Tradició cristiana del Poble de Déu a qui s'adreça aquesta Paraula al llarg dels segles i que s'ha deixat forjar per Ella.

Divulgar la Paraula. Perquè si Déu és amor, la seva Paraula és expansiva per naturalesa i busca sempre arribar més enllà, a més persones i més a fons en cadascú. Com n'és d'important que els creients ens deixem renovar sempre per la Paraula: que Ella il·lumini sempre noves parcel·les de la nostra vida i que, d'allí, ens empenyi a irradiar-la als altres. No divulgar la Paraula és amputar-li allò més important: la seva força d'amor que vol arribar a tothom, perquè busca la salvació de tots.

Tal i com se'ns proposa en la V Setmana de la Bíblia, "sortim a sembrar la Paraula": acollim-la com a llavor sembrada pel Senyor al nostre cor i al cor de les nostres comunitats i, fruit d'això, sortim a sembrar-la arreu.

